

Кривий: Кажи, припіваючи.

Мартуся (жалісно): Людоньки добрі, християне. милосерні, поратуйте бідну сироту, як били-ноньку в полі...

Кривий: А памятай, абись мені ані на хвилину не замовкла. Хочеш хліб їсти, то працой; іди тепер (до Остапа). А ти легаре, пильнуйся, бо ты не визволю на діда. Сьогодні будуть люде тудайти на відпуст, аби мені було доста грошенят. А як бись що вкрав, то кости полэмлю. А тій жабі скажи, що як буде плакати, то так сперу, що по-памятає. Єще до сьогодні синці має за тамтой раз. На, маєте сніданок (кидає їм кусень чорного хліба), а будете через день пильно робити, то є вечір кажу вам цибулі дати, або стиранки. (встає). Я йду до корчемки, а ви тутка уважайте, може хто буде йти (відходить, но не криваючи, а просто).

Остап (сідає під хрестом, Мартуся коло нього): Тихо дитинко, не бійся, не плач.

Мартуся: Остапе!

Остап: Що Параню?

Мартуся: Утікаймо!

Остап: А де, куда? Як раз ми хотіли утечи, то здогонив і страшно, страшно побив нас. Єще до сьогодні на твоїм тілі сліди. А мене вуглями палив, на підодшви огонь клав. Таж то звір, не чо-